

ایمیل صفحه آخر: safhehakh@shahrvand-newspaper.ir

تقویم تاریخ

غروب

فریدیناند مازلان - سیاح و دریانوردی برتغالی، نخستین رهبر یک ناوگان اکتشافی باهدف دورزدن کره زمین (۱۵۲۱ میلادی)
ویلیام جونز - زبان شناس، ادیب و خاورشناس انگلیسی، مترجم دیوان بسیاری از شعرا ایرانی از جمله سعدی، حافظ، نظامی و فردوسی (۱۷۹۲ میلادی)
آنتونیو گرامشی - فیلسوف، انقلابی، نظریه پرداز بزرگ مارکسیست (۹۳۷ میلادی)
قوام نکرومه - سیاستمدار غنایی و از بنیان استقلال غنا، نخستین رئیس جمهوری این کشور (۱۹۷۲ میلادی)

طلوع

ادوارد گیبون - تاریخ نگار انگلیسی و عضو پارلمان این کشور، صاحب اثر ۶ جلدی انحطاط و سقوط امپراتوری روم (۱۷۳۷ میلادی)
مری ولستون کرافت - ادیب و نویسنده انگلیسی، از نویسندگان و فیلسوفان قرن هجدهم بریتانیا (۱۷۵۹ میلادی)
ساموئل مورس - نقاش، محقق و فیزیکدان بزرگ آمریکایی، ابداعگر کد مورس (۱۷۹۱ میلادی)
هربرت اسپنسر - فیلسوف انگلیسی، از بزرگترین فیلسوفان سده نوزدهم (۱۸۲۰ میلادی)

رخداد

تأسیس دادگاه تفتیش عقاید معروف به انگیز یسیون در اسپانیا (۱۳۳۱ میلادی)
پیر نخستین محمد پنجم در امپراتوری عثمانی
در پی خلع برادرش سلطان عبدالحمید دوم از سلطنت (۱۹۰۹ میلادی)
اشغال شهر آتن پایتخت یونان توسط قوای نظامی آلمان نازی (۱۹۴۱ میلادی)
اعلام موجودیت جمهوری فدرال یوگسلاوی متشکل از صربستان و مونتهنگرو (۱۹۹۲ میلادی)

قاب کوچک

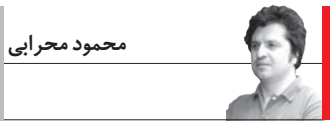

۷۲ سال پیش، برابری با بیست و هفتم آوریل ۱۹۴۵ میلادی، بنیتو موسولینی رهبر حزب فاشیست ایتالیا و حاکم این کشور در طول جنگ جهانی دوم، در حال فرار از به سوی رز سوئیس توسط پارتیزان ها دستگیر و یک روز بعد تیرباران شد.

نگاه

مجسمه و سنگ مرمر

مظلوم نمایی به عنوان ابزارهای دمدستی و کلیشه ای به دادمان می رسند. باور ما این است که با این امکانات خواهیم توانست در آنچه که در مسیر زندگی ما به وجود آمده است، تغییری به وجود آوریم. اگر خشم و قهر به عنوان ابزاری کارآمد برای این تغییر و نهایت آرمش و رضایت نامحسوب می شوند، پس احساسات بد و ناخوشایندی که در زمان خشم و قهر و شکایت در وجود ما پیدا می شوند را چگونه می توان توجیه کرد؟ نوع نگاه ما به دنیا و زندگی تعیین می کند که چه اتفاق و حادثه ای خوشایند و کدام یک ناخوشایند است. همه آن چیزی که ما به آن برسیم وضع خوب یا بد می زینم، تنها در درجه نگاه هر یک از ما به تنهایی قابل تفسیر است. اگر قرار گرفتن در شرایطی که به آن عادت کرده ایم، خوب و بیرون آمدن از آن، بد محسوب می شود؛ تنها یک روند است که در درون ما صورت می گیرد. به دلیل شرطی شدن و نگاه تک بعدی خود، نمی توانیم هیچ نگاه دیگری را بپذیریم. بنابراین نسبت به هر حادثه که به سمت ما روانه می شود، مقاومت نشان می دهیم. نمی توانیم رنج بیرون آمدن از شرایط یکنواخت را برای خود پذیرا باشیم. طاقت مواجهه شدن با این دردها را به خود نمی دهیم. تا به نقطه ای برسیم که در آن جا از قید بندهای دست و پاگیری که خودمان برای خود درست کرده ایم، اثری نیست. ترس از فرارتن از این شرایط حقیری که به آن دل بسته ایم، این اجازه را به ما نمی دهد که در برابر ضربات حوادث ملایم باشیم. ضرباتی که تنها کار آن تراشیدن زواید و صیقل دادن است. در نهایت، دلخوش بودن به این زواید و نیز نگرانی بابت از دست دادن آنها تنها یک هدیه برای ما خواهد داشت؛ ایفای نقش یک کفیوش در موزه زندگی

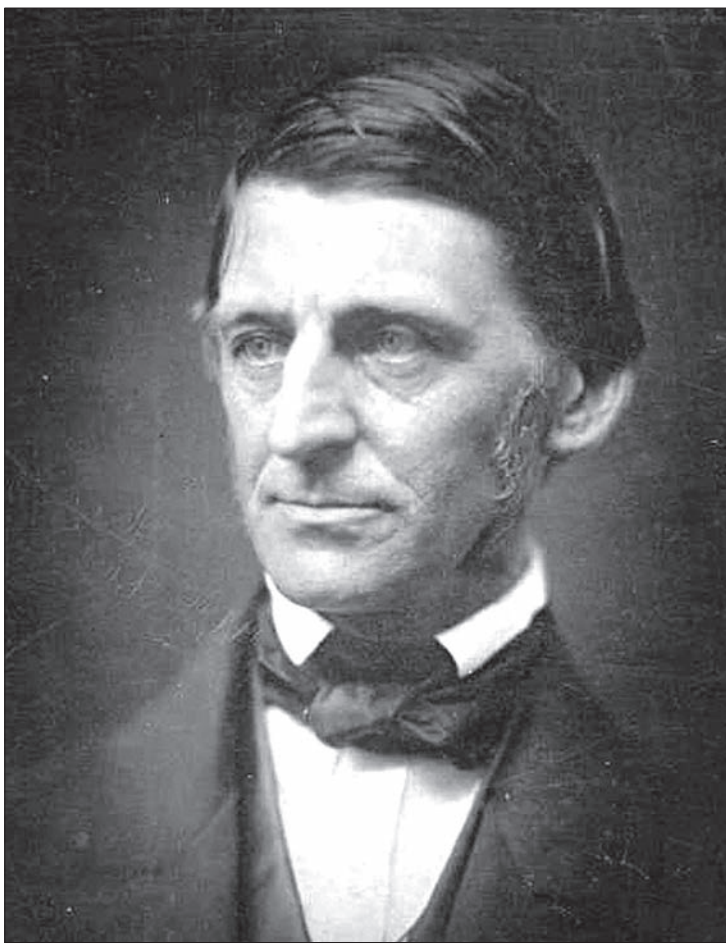
محمود محرابی

«در یک موزه مجسمه ای مرمرین بود که هر روز هزاران نفر از او بازدید می کردند و زیبایی او را تحسین می کردند. یک سنگ مرمر دیگری که کفیوش سالن موزه بود لب به شکایت گشود و به مجسمه گفت: هر دو ما از یک معدن سنگ به این جا آمده ایم. مجسمه روی خود را به خود را روی من می گذارد ولی تو را تحسین و تمجید می کنند. این بی عدالتی است. آیا به خاطر داری روزی را که مجسمه ساز می خواست تو را به یک مجسمه تبدیل کند اما تو از خود مقاومت و سرسختی نشان دادی؟ سنگ پاسخ داد: ضربه ای که بر من وارد می کرد در دستانک بود، تحمل آن همه رنج و سختی را نداشتم. احساس این بود که قصد از آن مرا دارم. مجسمه به او گفت: اما من می دانستم که او هدفی از این کار خود دارد. بنابراین در مقابل ضربه ها مقاومت نکردم. هر چه قدر بیشتر تاب می آوردم، زیادت می شدم. همیشه بودم که در پشت این رنج، گنجی در انتظار من است. بنابراین تومی توانی شکایت کنی که چرا مرمر روی تو بامی گذارند.»

این داستان را دوست دارم. به نظر من تمثیلی زیبا از نحوه رویارویی ما در برابر مشکلات و مصایب زندگی مان است. در نگاه اول ساده ترین روش در زمان مواجهه با اتفاقات و حوادثی که خوشایند و دلچسب نیستند، تکرار همان عاداتی است که همیشه آن را انجام می دهیم. در چنین لحظاتی غر و شکایت و

فوکوس

۱۳۵ سال پیش، برابر با هشتم آوریل ۱۸۸۲ میلادی، رالف والدو امرسون، فیلسوف و نویسنده شهیر آمریکایی در کنکورد ماساچوست درگذشت. امرسون را نخستین ادیب آمریکایی دانسته اند که با ادیبان ایران آشنا شده است. اشعار امرسون که رنگ و بویی خاص دارند و غالباً با حکمت و پند و اندرز آینه خنده است، در دیوان او انتشار یافته اند.

دعوت

**شما بنویسید
ما منتشر می کنیم**

صفحه آخر «شهرود»، در راستای سیاست های کلان روزنامه منبسی بر مشارکت هرچه ملموس تر مخاطبان روند تهیه محتوا و برقراری یک ارتباط دو سویه میان رسانه و مخاطب، طرح دعوت مخاطبان برای به اشتراک گذاشتن «تجربیات شخصی در حیطه زیست اجتماعی» را به اجرا می گذارد. این طرح در نخستین گام خود ذیل محورهای - چون زندگی اجتماعی، فعالیت های مدنی، آداب معاشرت جمعی و... با طرح موضوعاتی مشخص، مخاطبان روزنامه را به مکتوب کردن تجربیات عینی خود دعوت می کند. در حقیقت صفحه آخر روزنامه شهرود تصمیم دارد با اختصاص فضایی مشخص جهت انتشار این مکتوبات، از جایگاه متمکوم جداگانه گرفته و زمینه مشارکت عملی مخاطبان در روند تولید محتوا را آسانتر و بیخشد.

صفحه آخر «شهرود» حق خود را برای حک و اصلاح مطالب رسیده محفوظ می داند. مخاطبان به شرط خنده ساز ن کردن ارزش های عرفی و شرعی حاکم بر جامعه، در طرح دیدگاه های خود - هر چند با سلاطین دست اندر کاران روزنامه در تضاد باشد - آزاد هستند.

در آینده مطالب منتخب و چاپ شده، توسط روزنامه شهرود در قالب یک کتاب منتشر خواهد شد.

چهارمین دعوت:
سوانح طبیعی و غیر طبیعی!

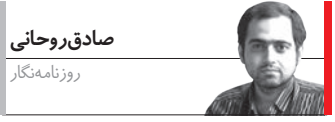
در پی پایان مهلت سومین دعوت صفحه آخر روزنامه شهرود (با موضوع خاطرات سفر)، در چهارمین دعوت از شما مخاطبان همیشگی صفحه آخر می خواهیم خاطره، نکته، داستان یا هر آنچه که در مواجهه با سوانح طبیعی و غیر طبیعی مثل سیل، زلزله، آتش سوزی، تصادفات جاده ای و... تجربه کرده اید و فکر می کنید برای مخاطبان روزنامه آموزنده، جالب خواندنی است، بنویسید و بفرستید تا در همین صفحه آن را با نام خودتان منتشر کنیم. علاقه مندان که مشارکت می یابند متن های خود (بین ۳۰۰ تا ۵۰۰ کلمه) را به صورت تایپ شده به آدرس ایمیل صفحه آخر ارسال کنند. مطالب دریافتی در صورت تأیید محتوایی با درج نام نویسنده منتشر شده و پدیدگی او لوپیت انتشار با مطالبی خواهد بود که زودتر دریافت شوند.

safhehakh@shahrvand-newspaper.ir

پارلمانی یاریستی؟

رئیس جمهوری که منتخب مستقیم مردم باشد، به واسطه پشتوانه مردمی و سپرد آبی که دارد، مانع از انحصار قدرت در کشور می شود. در مقابل طرفداران نظام پارلمانی با بزرگ کردن هزینه هایی که هر دوره از انتخابات ریاست جمهوری و قضایی شدن فضای سیاسی کشور ایجاد می کند، معتقدند که نظام پارلمانی با تخصصی کردن پست های حساس از بار کردن این هزینه به کشور جلوگیری می کند. همچنین در نظام های پارلمانی به دلیل آن که قوه مجریه از دل پارلمان بیرون می آید میان سیاست های دو قوه هماهنگی بیشتری وجود خواهد داشت و از تنش های غیر ضرور جلوگیری می کند. اما در کل اکثر بحث هایی که در موافقت و مخالفت با این دو سیستم حکومتاری زده می شود، بحث های غیر کارشناسی و بیشتر سیاست زده است.

نظام های حکومتاری پارلمانی و ریاستی هر کدام مزیت ها و معایب دارند. همچنین کشورهای مختلفی در جهان وجود دارند که نمونه های موفق هر کدام از این دو سیستم یا ترکیبی از این دو سیستم هستند و همگی آنها هم کشورهای دموکراتیکی هستند. نظام سیاسی

صادق روحانی

روزنامه نگار

«در شرایط فعلی نظام سیاسی کشور، ریاستی است و رئیس جمهوری با انتخاب مستقیم مردم برگزیده می شود که شیوه خوب و موثری است؛ اما اگر روزی در آینده احتمالاً دور، احساس شود که نظام پارلمانی برای انتخاب مسئولان قوه مجریه بهتر است، هیچ اشکالی در تغییر سازو کار فعلی وجود ندارد.» این سخنران سال ۹۰ رهبری در کرمانشاه سر آغاز بحثی دامنه دار در فضای سیاسی کشور شد. بحث هایی که هر از چندی به سرخط رسانه ها می آیند و بعد از چند روز دوباره لایه لایه اخبار گم می شود.

نگاهی به استدلالات موافقان و مخالفان هر کدام از این سیستم های حکومتاری نشان می دهد که ماهیت مخالفت ها و موافقت های بیشتر سیاسی است. مهمترین استدلال طرفداران سیستم ریاستی که به نوعی نقدشان به سیستم پارلمانی هم هست این است که به خاطر شرایط ویژه سیاسی کشور وجود

از روزگار رفته

اول بار!

صادق رضازاده

نگاه می کرد. حسین علاء، نخست وزیر کی که همین چند ساعت پیش استعفا کرده بود، چند شب پیش به خانه اش رفته بود. آن شب که بساط جای و خرما و شام مهیا بود و شمع های سبز میز در هذره آب می شدند، علاء می خواست در خصوص یک موضوع یا او مشورت کند. در تمام آن شب صحبت بر این گذشت که در آینده قرار است چه بکنند و وضع شرکتهای نفتی جنوب چه می شود و از این قبیل حرف ها. هیچ یک درباره استعفا صحبتی نکردند. آفتاب داشت به میانه آسمان می رسید و هوای بهاری داشت رویه گرمی می رفت. بالاخره جلسه تشکیل شد. از همان ابتدا یک همه گیری در مجلس را فرا گرفته بود. جمع های کوچک و چند نفره ای بودند که داشتند با هم مشورت می کردند و اکثرشان بر یک چیز اتفاق نظر داشتند و آن این بود که تصدی سیدضیاءالدین باعث می شود که دوباره همان بگیریبندهای کودتای سال ۱۲۹۹ تجدید شود. حال، کسی از آنها نه جرات می کرد از شخص دیگری برای تصدی این مقام اسم برد و نه حتی مقتضیات روزاژه می داد به کاندیدای مجری سیاست پیگانه آرایی بدهند. صحبت های زیادی در گرفت

۱۷ دیبیهشت (۱۳۳۰)، آغاز نخست وزیری دکتر محمد مصدق در نوبت اول